

Rettevejledning til opgave 1

Spørgsmål

1. Var kendelsen om, at der ikke skulle medvirke sagkyndige dommere korrekt?

Deltagelse af sagkyndige dommere skal afgøres efter rpl. § 20. Parterne har korrekt haft mulighed for at udtale sig.

Carlas manglende udtalelse om spørgsmålet kan ikke tillægges betydning til fordel for udmeldelse.

Der skal i sagen udmeldes syn og skøn, og de sagkyndige dommere skal derfor ikke træde i stedet for et syn og skøn.

Der foreligger på tidspunktet for kendelsen ikke en skønserklæring. I sagens natur vides det derfor ikke, om skønserklæringen vil fremkomme med klare svar (sml. U 2014.3244 V, der er nævnt kort i bogen, men ikke selvstændigt indgår i pensum).

Udgangspunktet i civile sager er, at der ikke medvirker sagkyndige dommere, og sagen synes ikke at give særlige udfordringer, der skal medføre afvigelse herfra.

Rettens kendelse var derfor korrekt.

DCR, side 186-188.

2. Var kendelsen om, at påstanden ikke kunne forhøjes korrekt?

Carla anmoder om lov til at ændre påstanden 14 dage før hovedforhandlingen. Forberedelsen er slut på dette tidspunkt, jf. § 356, stk. 1.

Ændringen skal derfor vurderes efter § 358, stk. 6, idet Dan har protesteret mod ændringen.

Det er ikke undskyldeligt, at Carla har overset denne post i erstatningsopgøret. Det fremgår endda, at hun har haft en opgørelse fra revisor, hvor posten fremgår. Af samme årsag er det ikke undskyldeligt, at hun ønsker at ændre påstanden, jf. § 358, stk. 6, nr. 1.

Dan anfører, at han ikke har været opmærksom på denne del af revisors opgørelse. Selv om posten fremgår af et bilag, har Carla ikke tidligere gjort gældende, at denne skulle indgå i sagen. Det er derfor hendes risiko, at Dan ikke har forberedt sig på denne del af opgørelsen. Der er tale om et selvstændigt nyt krav og en opgørelse fra Anders' revisor. Meget taler derfor for, at Dan ikke kan nå at forberede dette spørgsmål uden en udsættelse af sagen. Der bør derfor heller ikke gives tilladelse efter § 358, stk. 6, nr. 2.

Hvis tilladelse ikke gives, vil Anders risikere alene at blive tilkendt 800.000 kroner ved fuldt medhold og ikke 1,0 mio. kroner. Denne forskel kan næppe anses for et uforholdsmæssigt stort tab. Tilladelse bør derfor ikke gives efter § 358, stk. 6, nr. 3.

DCR, side 352-353 og 401-405.

3. Skal retten tillade producenten at indtræde i sagen?

Producenten ønsker ikke at nedlægge en selvstændig påstand og har heller ikke et krav, der ønskes behandlet under sagen.

Der er derfor ikke tale om hovedintervention, men biintervention efter § 252.

Dette er muligt, hvis der foreligger en tilstrækkelig retlig interesse i sagens udfald.

Den retlige interesse, der kræves efter § 252, er mindre end ved andre processkridt. Der skal dog være en vis konkret interesse.

Producentens ønske om at indtræde i sagen er begrundet i et ønske om at beskytte sit renommé og en bekymring for, om sagen kan få betydning ved eventuelle sager mod producenten.

Der er ikke varslet erstatningskrav mod producenten. Det kan dog tænkes, at et sådant krav vil blive rejst afhængig af sagens udfald.

I den forbindelse bør det være særligt bekymrende for producenten, at skønsmanden har anført, at superspærerne havde vist sig at være en usikker konstruktion. Det kan meget vel få betydning for såvel sagsanlæg som vurderingen af producentens erstatningsansvar.

Der bør derfor gives tilladelse til biintervention.

DCR, side 313-317.

4. Hvordan skal retten forholde sig til Dans anmodning om, at skønserklæringen skal udgå, og at der ikke kan ske afhøring af Erik?

Det skal først fastlægges, om Erik er inhabil efter de nu foreliggende oplysninger. Det fremgår af § 199, stk. 2, at man ikke kan udpeges til skønsmand, hvis man er omfattet af § 60, stk. 1, nr. 1 og 2. § 60, stk. 1, nr. 2 omfatter efter ordlyden alene ægtefæller, men omfatter tillige forlovede og ugifte samlever. Uanset det korte forhold er Erik derfor inhabil.

Princippet i § 61 finder tillige anvendelse ved bedømmelsen af en syns- og skønsmands habilitet, jf. U 2014.1094 H. Dommen er ikke nævnt i pensum vedrørende skønsmænd, og det kan ikke forventes, at de studerende inddrager dette element.

Det fremgår af opgavens tekst, at relationen først er blevet kendt under hovedforhandlingen. Indsigelsen er derfor fremsat rettidigt, jf. § 199, stk. 4.

Retsvirkningerne af inhabilitet er, at en skønsmand ikke kan udpeges, og hvis han er udpeget, må han fratræde. Der kan derfor ikke ske afhøring af Erik.

Skønserklæringen er udfærdiget på et tidspunkt, hvor Erik ikke var inhabil. Der er dog en så nær sammenhæng mellem skønserklæringen og mulighederne for uddybning af denne, at også skønserklæringen skal udgå.

DCR, side 47, 583-584

Rettevejledning til opgave 2

Spørgsmål

1. Hvor er der værneting for sagen?

Sagsøgte er den personligt ejede virksomhed Bådrenovering, og sagen vedrører en aftale om at reparere en båd.

Da det er Karstensen, der ejer virksomheden, skal sagen som udgangspunkt anlægges ved Retten i Randers, idet han har bopæl i Randers, jf. retsplejelovens § 235, stk. 2. Sagen vedrører virksomheden, og den kan derfor også anlægges ved Retten i Aalborg, idet virksomheden udøves i Aalborg, jf. retsplejelovens § 237.

Sagen omhandler erstatning i kontrakt, idet den hviler på aftalen om at reparere skaderne på båden. Da det er en realforpligtelse, der er misligholdt, er der ikke tale om et pengekrav. Det er således retsplejelovens § 242, stk. 1, der skal anvendes. Sagen kan efter denne bestemmelse anlægges på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes. Det er derfor afgørende, om aftalens hovedforpligtelse – forpligtelsen til at reparere båden – er den relevante forpligtelse, eller om aftalen om at transportere båden i denne sammenhæng skal behandles som en særskilt forpligtelse. Hovedforpligtelsen skal opfyldes i Aalborg, mens transporten sker fra København til Aalborg. Der kan således argumenteres for det forhold, at der i forbindelse med transporten både er opfyldelsessted i København og Aalborg.

De studerendes diskussionen – ikke resultatet – er afgørende.

2. Er Hansen berettiget til at gøre det samlede krav om erstatning gældende?

Hansen og Sørensen ejer båden i lige sameje, og de har begge indgået aftalen med Bådrenovering. Da det er hele erstatningen for skaderne på båden, der gøres gældende under sagen, er der således tale om et nødvendigt procesfællesskab, jf. Den civile retspleje, s. 304.

Sørensen har med den i opgaven beskrevne erklæring bemyndiget Hansen til at føre hele sagen i eget navn. Den form for bemyndigelse anerkendes i retspraksis, men formentlig ikke i dette tilfælde, idet formålet er at omgå retsplejelovens regler om sagsomkostninger, jf. Den civile retspleje, s. 60 f.

Hansen er således ikke berettiget til at gøre det samlede krav gældende.

3. Skal retten tillægge det udeblivelsesvirkning, at processkriftet indleveres den 21. september 2022?

Det er afgørende, om der er tale om et processkrift, der ikke er bundet til særlige spørgsmål, eller et processkrift om et nærmere angivet spørgsmål, jf. Den civile retspleje, s. 372 f.

Retten pålægger Karstensen at fremkomme med bemærkninger om konkrete forhold. Der er således tale om et formålsbestemt processkrift efter retsplejelovens § 355, stk. 2. Det har derfor præklusjonsvirkning efter retsplejelovens § 358, stk. 4, at processkriftet ikke indleveres rettidigt. Det kan endvidere have udeblivelsesvirkning, men det forudsætter efter retsplejelovens § 360, stk. 5, at retten i forbindelse med pålægget har tilkendegivet dette – hvilket retten ikke har gjort i dette tilfælde.

Retten skal således ikke tillægge fristoverskridelsen udeblivelsesvirkning.

4. Skal retten tillade, at de to tilbud fremlægges?

Hansen har efter sagens anlæg indhentet tilbuddene uden at underrette Karstensen. Der er således tale om ensidigt indhentede erklæringer, der som hovedregel ikke kan fremlægges, jf. retsplejeloven §§ 341 a og 209 a. Hansen har i dette tilfælde ikke indhentet tilbuddene med henblik på at blive fremlagt som bevis i sagen – men som et led i at få repareret båden. Tilbuddene er således ikke indhentet med henblik på at omgå retsplejelovens regler om syn og skøn. De ønskes derfor også alene fremlagt som grundlag for at stille et supplerende spørgsmål til skønsmanden. Disse forhold taler for at fravige hovedreglen, jf. Den civile retspleje, s. 592, U 2020 282 H og U 2022 4802 Ø – det er alene den førstnævnte afgørelse, der er nævnt i pensum, men den forudsættes ikke bekendt, idet den ikke er nærmere beskrevet.

Retten skal således tillade, at de to tilbud fremlægges.